

БОЈАН
ЉУБЕНОВИЋ

КИКИ И ЦОЛЕ

НАЈБОЉИ НЕПРИЈАТЕЉИ

илустровао
Младен Анђелковић

мала лагуна

ПРИЈАТЕЉСТВО

Пас Светозар се излежава обасјан топлим летњим сунцем. У великом дворишту има хладовине, али он баш воли топлоту и врућина му уопште не смета. Његова густа, црна длака штити га од свих временских прилика.

Туп– туп– туп!

Шта је сад ово?

Три капљице кише слетеше на псећу осетљиву њушку. А онда још две, па још неколико, почиње прави пљусак!

„Наћи ћу заклон у кућици“, одлучи Светозар и без журбе се завуче у своју дрвену кућицу са лепим црвеним кровом.

„Можда ћу мало и да дремнем“, помислио је. „Има ли шта лепше од поподневног сна док летња киша куцка свуда окол“.

Али таман што се удобно наместио и спремио за дремеж, пас зачу нечији непознат глас:

– Хеј, помери се мало да и ја уђем!

Светозар отвори само једно око. Ко би то могао да буде?

– Пожури! Пада све јаче! – био је упоран незнацац.

На своје велико изненађење пас испред своје кућице угледа мачку! Била је бела, са црном

туфницом на маленој њушци. Одмах је отворио и друго око, али и даље није могао да верује у оно што види.

– Али ти си... ти си мачка – рекао је неодлучно.

– Видим да добро запажаш, друшкане – рече гошћа нестрпљиво. – А сад се помери да и ја нађем заклон у тој кућици!

– Зар не видиш да сам ја пас? – питао је Светозар и даље збуњен.

– А ја сам баш мислила да си носорог! Имаш псеће ноге, псећу њушку, псећи реп, наравно да си пас!

Светозар се почешао по глави.

– Али... зар пас и мачка нису непријатељи?

Бела мачка се подбочила и упитала:

– Непријатељи? Ко то каже? Зашто бисмо били непријатељи?

Пас Светозар се малко замислио. Стварно, ко то каже? И зашто би пси и мачке морали да буду противници? Ова мачка му баш ништа нажао није учинила.

– Не можеш да се сетиш, а? – питала је мачка.

– Али... сви кажу да се пси и мачке не слажу! Ето, баш сви!

– Понекад сви не морају да буду у праву! Треба да размишљаш својом главом, а не туђом! Умеш ли ти уопште да размишљаш?

– Умем, него шта! Понекад се баш напрегнем и онда размишљам.

– И шта си сада смислио?

– Смислио сам... хм... овај... Чекај, зар не би требало да се мачка плаши пса?

– Да ли ти изгледа да те се ја плашимо? – на-кострешила се непозната мачка.

– Не...

– Ето видиш! То што смо различити не значи да треба да се плашимо једни других и да будемо непријатељи, зар не?

Црнодлаки пас је морао да призна да то звучи логично.

– Изгледа да си у праву...

– Наравно да јесам! А сада ми направи мало места, киша пада све јаче, покиснућу као миш!

– Ха-ха – насмејао се Светозар. – Мачка па да покисне као миш!

– Ништа није смешно, друшкане! – рекла је бела мачка са црном туфном и одједном се створила крај црнодлаког пса. Протегла се колико је дуга и удобно наместила.

– Хоћу мало да дремнем – рекла је. – Надам се да не лајеш у сну.

– А ја се надам да ти не предеш у сну – одговорио је Светозар померајући се у свој део кућице. – Лепо сањај.

И тако је у кућици испод старе трешње виђен чудан приказ. Пас и мачка лежали су једно крај другог и спавали као најбољи пријатељи.

Јер пријатеља увек бираш сам, не допушташ никоме да ти се у то меша.

~~~~~ * ~~~~~
Све исјадне добро ако се мало њромисли.

